

ΕΠΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτων απαρτιθόμενους χρόνον
ἐδραύομεν και πάλιν ἴστην γῆν τῶν ἱλαρθάνων.

Ἐν τῷ Χρῶτι κ' ἐνιακόσῳ δεκαεξί
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' ἐθθέας προξέμει.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—δὲ κτ' ὡ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ βῆνα ἄμῳς μέρη—δέ κ' ἰ φράγμα και ἴστο χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός ἐπιμούσου τοσεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα « Ρωμηοῦ » ἀνελλιαπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ἴστος ἀπ' ἔξω δέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἰουλιου ἐνδεκάτη
κ' ὁ Ζαῆμης σὺ Παλάτι.

Χρῶτα τρακόσῳ κ' ὄγδονταεξί,
μεγάλῃ κρίσει θὰ ξανατρέξῃ.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α

- Π.— Ἐγὼ κυττάζω γύρω μεγάλην τρικυμῖαν
Φ.— Δοιοῦν ποῦ λές δὲν ἦλθαν εἰς ἐπαρῆν καμμῖαν
μὲ τὴν Ἀντάντ ἀκίμη...
- Π.— Τὶ λές βρὰ Φασουλῆ;
Φ.— Πρέσβος μὲ τὸν Σκουλοῦδη κανεῖς δὲν ὀμιλεῖ,
μῆτε κανεῖς πηγαίνει γι' αὐτὸν σὺ Κονσολάτο,
κ' εἶναι, καθὼς μου λένε, τὰ πράγματ' ἄνω κάτω.
- Π.— Και πῶς τὰ βλέπεις τώρα, καυκάλα μου σοφή;
Φ.— Κυττάζω πῶς καμμιὰ δὲν γίνετ' ἐπαφή.
Κυττάζω, Περικλέτο, σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
πῶς τῆς Ἀντάντ οἱ Πρέσβεις δὲν δίνουν μιὰ παντάρα
γιὰ νάλθουν μὲ τοὺς γέρους εἰς ἐπαρῆν σὰν πρώτα,
και μᾶς λυποῦν μεγάλως τοιαῦτα γεγονότα.

Σοβαρὰ τοιαυτὴ θέσις
κ' ἔχω πάλιν νέους οἰστρους,
δικόκη κάθε σέχους
μὲ τοὺς ξένους τοὺς Μινιστρους.

Νέα συμφορὰ μεγάλη,
βλέπω κόσμον κατηγῆ,
και μοῦ λένε τούτοι κ' ἄλλοι
πῶς δὲν γίνετ' ἐπαφή.

Βλέπω, Περικλῆ κουτῆ,
τὴν οὐρὰ πακεῦ διαβόλου,
κ' ἴσως κάζο νὰ γενῆ.

Τῆς Ἀντάντ οἱ Πρεσβευταὶ
δὲν ἐφάπτονται καθόλου
μὲ τὸν γέρο Στεφανῆ.

Ἄλλοι στέκουν καχηνότες,
στέλλονται καινούριας νότας,
πλὴν ἀπάντησις καμμιά.

Τῆς Ἀντάντ οὐγὴ μεγάλη,
κ' ἄρχισαν κ' οἱ φοβροὶ πάλι
νὰ μὴ βγάσουν φωμιὰ.

Πρὸς συζήτησιν τροφή,
εὐγλωττία νύκτα μ' ἔμερα,
μὰ φωνάζουν ἀπὸ πέρα.

Πῶς δὲν γίνετ' ἐπαφή
τῆς κοιλίτσας τοῦ κοσμάκη
μὲ τὸ δόλιο τὸ φωμάκι.

Ἐν τῷ κόσμῳ τὰς καταστροφὰς
χωρὶς Μινιστρων ἐπαφὰς
τί θιάβολο θὰ γίνῃ
σὲ τούτο τὸ καμινῆ;

Ἄποστρατεύσεις μαρικαί,
κ' ἀποστρατεύσεις γενικαί
ἐν πνεύματι προθύμῃ.

Κι ἡ λαλιὰ τοῦ Στεφανῆ
ἔγινε σήμερα φωνὴ
βοῶντος ἐν Ἐρήμῳ.

Ἐξάφεις τῶν Κυβερνητῶν
 μὲ τὴν σιγὴν τῶν πρεσβυτέρων,
 καὶ πότε τοῦ παρακαλοῦν,
 καὶ κάποτε τοῦ ἀπειλοῦν,
 κί' αὐτοὶ μαρῶλοι ἐν ἴμλουν.

Γιατί, γιατί μᾶς ρέβετε;
 τί διάβολο γυρεύετε;
 ἔλα μας τὰ στρατεύματα γιὰ σᾶς θά τ' ἀπολύσωμε...

ἔμεις σᾶς ἀγαποῦμε,
 ἔλατε νὰ ἴμλήσωμε,
 ἔλατε νὰ τὰ ποῦμε.

Ἐλατε νῦν εἰς ἐπαφὴν μὲ γέρους, ποῦ κρατοῦν
 δυνάμεις ἀνεπάρους,
 καὶ δείχνουν σ' ὄσους ἀδρανεῖς τὴν δρᾶσιν τῶν κυττοῦν
 δαφνοστεφεῖς κροτάφους.

Σᾶς προσκαλοῦν εἰς ἐπαφὴν ἐλικρινεῖς σᾶς φίλοι,
 κί' ἄλλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν Πρεσβυτέρων τὰ χαλιῆ,
 ποῦ σὲ Κυβέρνησιν σεπτὴν δὲν ἴμλουν γερόντων,
 βάρη δυσόστακτα δεινῶν ἥρωϊκῶς φερόντων.

Φοβισθε γέρους σὰν κί' αὐτοῦς,
 ὅπου κτυποῦν τοὺς δυνατοῦς
 μὲ ρήματ' ἀρεϊμάνια.

Καὶ θλίψιν θλίβονται κρυφῆν,
 πεῦ δὲν ἴμλουν εἰς ἐπαφὴν
 νάλθουν μὲ ξένα δάνεια.

Τούτων ἐχόντων οὕτως
 κανένας ξένος πλοῦτος
 εἰς ἐπαφὴν καμμίαν δὲν ἔρχεται μαζί μας
 κί' ἔχει πολὺ κροῦτὶ τὸ κάθε μαγαζὶ μας.

Τούτων κί' ἄλλων συμβαινόντων
 ὅσῃν δαφνοστεφεῖ Πατριδα,
 καὶ Σωτήρων κυβερνώντων
 μακαρίως ἀπλονόντων
 μέρα νύκτα τὴν ἀριδα.

Κί' ἐν τῇ μέσῃ τῶσων θρήνων
 τὴν Πατριδα βοηθούτων
 πατριωτικῶν κηφῆνων,
 κί' ἀκαμάτως προσκαθόντων
 νὰ κορέσουν ὅπωςοῦν τὴν παροδοσαν βουλιμίαν
 καὶ νάλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

Κανεῖς Πρόεδρος τῶν Συμμάχων ὅσῃν Σκουλοδὴ δὲν
 μόνον ὁ Πασσάρω πάει κί' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή, [μιλεῖ,
 ὅμως πάει κί' ὁ φὸν Μπέρμπαχ, Περικλὴ μασκαρετζίς,
 μὰ κί' ὁ Κόμης ὁ Σιλάου,
 ποῦγε τὸ σκυλὶ τοῦ χάσει
 καὶ δὲν ἔμαθ' ἂν τὸ βρῆκε.

B

Π.— Κότταξε, παρακαλῶ...
 ποῦ καράβια σ' τὸ γγαλι;
 ποῦ πανάκια φουσκωμένα;
 ἔλα τὰ χουνε δαιμένα.

Κάθε πατριότης κλαίει,
 ὅπου τύχη νὰ τὰ δῆ,
 κί' ἕνα σκάφος μόνον πλέει,
 τῆς Πατριδος δηλαδῆ.

Λένε πῶς μονάχ' αὐτὸ
 τρέχει σήμερα λυτὸ.
 Τόσος κόσμος τὸ θαυμάζει,
 ποῦ χωρὶς νὰ τὸ τρομάζει
 τὸ φουρτουνιασμένο κῆμα
 ὀλοένα πάει πρῆμα.

Κί' ἂν μέσα ὅσῃν φουρτούνας ἔχη τρανὸ πιλότο
 κί' ἀφούρκως θὰ σωθῆ,
 ἐν τούτοις ὅμως λένε πῶς ἀπὸ τὰ ἄλλα πρῶτο
 ἔπρεπε νὰ δεθῆ.

Καράβι, καράβι, ποῦ πᾶς ὅτ' ἀ κουτουροῦ,
 γιατί νὰ λέν καμπόσοι
 χωρὶς μωαδὸ καὶ γνῶσι
 πῶς ἔπρεπε νὰ σ' ἔχουν δαιμένο πρὸ καιροῦ;

Καραβοκῆρη στάσου,
 δὲν εἶσαι ὅτ' ἀ σωτά σου,
 Κόσμος κυττὰ τὴν Σκοδινε
 ὅσῃν ἄγριο γγαλι,
 καὶ μέσα ὅτ' ἀ μωαδὸ
 νοιώθει κακῆ φουρτοβνα.

Τάχα τοῦτο τίδηλοῖ;
 ὅμως, φίλε Φασουλή,
 κότταξε τὴν πιδ καλὰ
 μὲ τὴν ἀπαθὴ σου φύσιν,
 πλὴν κί' αἰνίγματα πολλὰ
 μᾶς προτείνονται πρὸς ἄσιν.

Κάποιοι γέροι καπετάνοι
 ἔκαναν τρανὸ Ντιδάμ.
 Γέροντες μπουμπουνισμένοι
 σ' ἕνα γέρο τυλιγμένοι.

Γέροντες ψυχῆ δὲν ἔχουν
 καὶ ψυχῆ βαστοῦν καὶ τρέχουν.
 Καὶ μεσόκοποι ὅσῃν μέση
 ἀραπτιέμενοι μὲ φέσι.

Ἄπτονται τῶν ὀρέων
 καὶ καπνίζονται,
 ἄπτονται τῶν κορέων
 κί' ἀφανίζονται.

* Απτονται τῆς Ἀρκοῦδας καὶ χορεύει
καὶ τῆς Ἑλλάδος φρούρια γυρεύει.
* Απτονται τῆς φεσάρας καὶ τουρλόνοι
κι' Ἐθνικοφρόνων γίνεται μπαλάνι.

* Απτονται σωτηρίας καὶ σωζόμεθα,
ἀπτονται τῆς γαστρὸς καὶ σιτιζόμεθα.
* Απτονται κι' ἐγκαθέτων προσφιλῶν
καὶ κάνουν διαρρήξεις κεφαλῶν.
* Απτονται καὶ πολλῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ βγαίνουνε χαφιέδες μουστικοί.

* Απτονται τῆς Ἀντάντ καὶ πάσι φοβῶντο
καὶ δὲν ἔμπορεῖ μ' αὐτοὺς νὰ πιάσῃ ποῦντο.
* Απτονται τῆς Βουλῆς καὶ καταναθεῖ,
ἀπτονται τῆς εὐρείας καὶ στενεύει,

κι' ἡ μάνα νὰ τῶν τροπαίων ἢ τρανὴ
γίνεται κάθε μέρα πὸ στυνή.

* Απτονται τοῦ παντός, καὶ τὸ Βασιλεῖον,
ποῦ χάσκει μὲς σ' τὰς κρίσεις τὰς ἀγρίας,
χαράζει τροχιάς περὶ τὸν ἥλιον
τῆς δόξης, τῆς ζωῆς, τῆς σωτηρίας.

Ἀλλὰ χωρὶς Μινίστρων ἐπαφὰς
βεβαίως μῦθε πίτερα νὰ φῶς
δὲν θάχῃς, φίλατέ μου συμπολίτη.

* Ὡς εἶτο κολυμβῶντες εἰς τρυφήν
νὰ φθάσωμεν εἰς μιαν ἐπαφήν
μὲ τὴν σκιάν παντός Δρομοκαίτη.

Τέτορα τὸ Κουβέρονο λέει καὶ παραιτημένο κλαίει.

Μὲ τὰ μάτια βουρκομένα μὲς σ' τοὺς κάμπους περπατῶ,
καὶ μαδῶντας μαρμαρίτες γιὰ τοὺς Πρέσβεις τῆς ρω-
μ' ἀγαποῦν, δὲν μ' ἀγαποῦν; [τῶ:
πλὴν ἐκεῖνοι σιωποῦν
καὶ δὲν θέλουν νὰ τὸ ποῦν.

Μὴ ρωτήσετε γιὰτὶ
τὸ Κουβέρονο παραίτεται,
καὶ Σωτήρας μὴ ζητήτε.

Κι' ὅποιος σήμερα ζητεῖ
γάρβη δεύτερον Σωτήρα
τὰ μαρὰ του καὶ μιὰ λύρα.

* Ἀχ! τὴν Ἀντάντ τὴν ἀπιστη, ποῦ θέλει νὰ μᾶς γδάρω,
κι' ἔκανε τοὺς Σωτήρας σας νὰ πάρουνε ποδάρι.

Κι' εἶτο τὸ φέρν' ἢ τρέλλα μας.
τὴν δυνατὴ μασέλα μας
νὰ τρίζωμε καὶ τώρα
σ' αὐτὴν τὴν Μανταφιόρα.

Πάει τῆς σωτηρίας σας τὸ μόνον τὸ κεφάλαιον,
ἀν κι' ἦτο κάπως γηραιὸν κι' οὕτως εἰπεῖν παμπάλαι-
Κι' ἔλεγε κι' ὁ μεσόκοπος, κι' ἔλεγαμε κι' οἱ γέροι [οἶν.
νὰ μείνωμε σ' τὰ πράγματα γιὰ πείσμα τοῦ Λευτέρη.

Γι' αὐτὸν φοουρτοῦναις τρομεραῖς,
γι' αὐτὸν ἢ τόσας συμφοραῖς
καὶ τῆς Ἀντάντ οἱ μπλόκοι

Μόνον αὐτὸς κι' ἄλλος κανεῖς
ἔγινε τέρας, Ἐριννύς,
καὶ μὲς καταδιώκει.

Καὶ μ' ὅλα τὰ γεράματα
καὶ μ' ὅλα τὰ τρεχάματα
καὶ τὸν πολὺ μας κόπο.

Σὲ τούτῃ τὴν ἀναποδιὰ
δὲν μᾶς ἀφίνουε, παιδιὰ,
νὰ σώσωμε τὸν τόπο.